

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

QVÆSTIO XXVI.

An ope demonum fieri possit, ut defunctorum anime seu spiritus viventibus appareant.

AGNI hæc momenti quæstio est: & quæ aliam includit primo ventilandam: *Vivū vnuquam anima queat appareri?* de qua, ante annos ferme novem, Duaci in Quodlibeticis, ut vocant. copiose disserui, sed quia oratio illa lucem non adspexit, hinc ea cum lectori communicabo, quæ tum cum auditoribus, prætermisis parergis oratorijs.

SECTIO I.

IT primo concl. quæ quasi fundamentum est ceterarum: *Possē ac solere mortuorum animas nunquam divina potentia atque virtute, viventibus apparere, id ē fidei Catholicæ scitis, & veræ germanæque philosophiæ placitū consentaneum est.* Hanc conclusionem multi improbant: sed horum alij athei sunt, qui animam negant immortalem, & corpori volunt eam commori: hos facile est refellere, quia hæresis eorum iam pridem etiam à Platone, & Aristotele, & alijs philosophis probis, confraeta & proscripta fuit, ab Ecclesia vero id asserentes ignibus adiudicati: Docui id fusissime proluxa disputatione, *Commi. in Seneca Troad. chor. 2.* Alij sunt philosophi sensibus nimis adiecti: qui fatentur animam corpori superflitem esse, sed videri illam à vivis posse, vel ad viuos redire negant, duntaxat: quia id quo fiat modo ac ratione non intelligunt: hi docendi

A sunt rationem modumque: alij denique matæologi sunt, nec enim Theologi dici merentur: qui nati nobiscum eiusdem matris vtero, iisdem vberibus lactati: falsi fratres, viperina proles, germanos laceffunt, & geneticis impio mucrone latus petunt: palem est me hæreticos intelligere, ex his quidam, eos qui se spiritus conspexisse asserunt, iudicant lymphatos, ceritos, imaginosos, ad medicos & veratrum relegandos: alij clamant, huiusmodi narrationes omnes superstitiosas, & delirarum esse annū vana insomnia: alij, ut facetiores ludiones, & minus cruenti, multas obscenas & ridiculas fabellas comminiscuntur: ut genus omne apparitionum reddant odiosum, imitati Batauum illum Lucia-num c. causa hos omnes vehementer stimulans est: quod hæc mortuorum apparitione *Purgatorij fidem* valide stabiliri percipiant. Quare miror: ex Catholicis Hieron. Magium d, maioris lætionis, quam iudicij virum, ausum fuisse scribere: nunquam, quæ circa mortuorum sepulchra vel cœmiteria conspiciuntur, simulachra, mortuorū esse animas, sed semper esse dæmones aut malos genios hominum deceptores: admiror etiam, id firmare auctoritate Porphyrij & Iamblici, iuratorum fidei Christianæ hostium: nam quod Theophilactum & Chrysofotomum allegat, id frustra facere mox ostendam: & simul ostendam, dubitationem illam philosophorum inanem esse: hæreticorum vero dicteria, ipsis digna, hoc est impia, impudentia, mendacia, vix digna quibus respondeatur. nimis etiam temerarium fuisse virum doctum insignem alias causarum patronum pleno ore in Parisiensi Parlamento, *superstitionem*, hanc sententiam vocantem, censentemque puniē-

Launthe
us lib. de
ye & r
O e c o
amp. no
is in
Th o
philac.
Marbach
lib. de mi
ra. Rinius
lib. de Ve
teri su
perstit.
Bened. A
retius in
Problem.
Baleus in
Catalog.
& Melach.
in Kalend
Manlii.
Erasmi in
colloq.
d li. 4. mi
scell. c. 12

dos eos, qui animas redire arbitrantur. Lege si lubet libr. eius vltim. de Sacra Politia, & videbis audaciam causæ minus aquæ feruentem, & obtinentem: sed eo iam tempore quo in Curias Gallicas multi se Nouatores ingesserant. Idem tamen censuit Tiraquellus ad Alexand. ab Alexand. libro secundo, capite nono. nihil probans, sed nude affirmans, se habere hæc omnia pro meris somnijs, idem asserit ad lib. 5. c. 23. Sed propter eius putare, nunquam id verius falsiusve futurum est.

Probatur sententia nostra (vt ab imbecillioribus progrediar) primo communi opinione Gentilium, quorum illa translaticia de Manibus euocandis, tam solemnem carmine & ritu fieri solita: si nullas viuus mortuorum animas apparere credebant? quorum (nisi quia hæc vulgo recepta, etiam inter sapientes opinio (ille poëtarum Phæbus de Anchisæ filio. referret?

*Infelix simulachrum atq; ipsius
umbra Creusa*

*Visa illi ante oculos: & nota maior
imago.*

Et ille Latinus Callimachus Cynthiam post obitum talia memorantem introduceret?

*Sunt aliquid Manes. lethum non
omnia finit,*

*Luridaq; enictos effugit um-
bra rogos.*

*Nocte vaga ferimur, nox clausas
liberat umbras,*

*Errat & abiecta Cerberus
ipse sera.*

*Luce iubent leges Lethæa ad sta-
gnare uerti:*

*Nos vehimur, vectum nauta re-
censet onus.*

A Vnde? nisi ex hac opinione, scelestæ apud illos orta Necyomantia? quam & Homericæ Circe in *Olyssa*, & Ouidij Medææ in *Metamorphosi*, & Lucani Eriſichtho in *Pharsalia*, & Senecæ Tiresias in *Oedipo*. & Horatij in *Epodu* Canidia, Papinij in *Thebaide* Manto, & Siliana bello *Punico* Autoſoë, tam

B operose exercuerunt. quorum, nota paucioribus eorundem consuetudo, si focij in peregrinis regionibus obijſent, animas in patriam reuocandi, cuius & Didymus, & Eustathius e, & Pindari Scholiastes f meminere? unde aliunde orta illa communis illorum opinio: solere animas ijs qui per eadem violentè ipsas corpore expulerint apparere, omnibus adesse locis,

C minari & diuexare? cur alioquin (quod & Fastographus poëta notauit) Romanæ parens vrbis *Remuria* siue *Lemuria* instituiſſet? cur in republica Romana recepta solemniter *Feralia*, *Silicernia*, *Culina* & *Parentationes*: nisi spirituum redeuntium causa? Hoc ipse Plato voluit in *Phædo*. & *epistol. ad Dionys*. Hoc Platonici Porphir. Athenæus, Maximus, Philostr. Euna-

D pius. Hanc Platoniorum sententiam, de schola vnus Madaurenſis h esse, docuit & explicauit, nempe animas humanas, dum in corpore sunt, *Genios* & *Demonos* nuncupari, cum à corpore se iunguntur: si boni meriti sint, posterorum suorum curam fortiri, & pacato quietoque numine domum possidere. & vocari *Lares familiares*.

E si in scelere vixerint, propter aduersæ vitæ noxias, nullis bonorum sedibus recipi, sed in terra vagatione, seu quodam exilio, puniri, & inane terriculamentum bonis hominibus noxiarum malis, *laruas*, perhiberi. Idem Apuleius *Apolog. 1*. Et tibi (inquit) *Aemiliane*, Deus iste *Mercurius superum & inferum*

e in O.
dyff. 9.
f Pyth.
od. 4.
g Elpen.
apu. H.
mer. O.
ci. vir.
hana de.
do & cr.
vide de.
men. no.
strum in
Senecæ.
O. 1. r.
117. j
h lib. de
deo Soc.

commeator, virorumque Deorum malam gratiam, & semper obvias species mortuorum, quicquid umbrarum est unquam, quicquid Lemurum, quicquid Manium, quicquid Laruarum oculis tuis ingerat: omnia noctium occurfacula omnia bustorum formidamina, omnia sepulchrorum terriculamenta.] Arnob. libro secundo testatur solitos adiurare certa nomina, ne animæ hæc in terris detineantur vagantes circa sua corpora. Testantur de visionibus animarum Dion. in Caracall. & in Tito, Plutarch. in Cimone, Dione, Bruto, Alcibiade. Addit Platonicos (fidem excipio) secutus Diuus Augustinus i, hosce malos vocari Lemureis, Seruius Honoratus scribit eos Manes vocari, quamdiu in alia corpora nondum migrarunt. Idem Seruius & Sabinus, ab anima separant umbram & simulachrum. putant enim (falso) hominem constare umbra, corpore, & anima, animam cælum petere, corpus in terram desinere, umbram siue simulachrum descendere ad inferos: umbram volunt esse non verum corpus, sed speciem quamdam corporeâ, quæ nequeat tangi, instar venti. Conueniunt tamen cum poetis, istud, quicquid vel ad cælos ascendat, vel ad inferos descendat, interdum viuus apparere: vt alio loco docui a, & hoc putabant malo magorum carmine euocari b. Soli ergo ex Gentilibus Epicuri de grege porci (sic se vnus appellat eorum) bene curata cure, mente neglecta, negabant animas superesse vel apparere: ceteri id innumeris exemplis astruebant, cunctorum malorum hominum, Plato c. de Castore & Polluce, Valerius, de Miltiade, Pansanias, de quodam in Lypara, Aristoteles: de Achille, Philostratus de Romulo, Auctoꝝ de Vir. illustribus, de Caligula, Suetonius, de Athenensî philosopho, Plinius Iunior:

A de Pausaniæ infesta puella, Plutarchus: de Seuero Imperatore, Xiphilinus, de alijs Apuleius libro octauo, & in Apolog. Sueton. in Nerone, Quintilianus declamat. 12. Horatius Epod. 5. Valer. Flaccus libro primo. & alij, quos longum referre, & fateor hæc ad demonum illusiones & præstigias referri posse: sed tamen, quæ ex Christianis subiungam, conuincunt: etiam fatendum, Deo permittente, veras animas esse potuisse, non vanum duntaxat εὑρημα, seu (vt glossographi vocant) Lermum: nisi, Larua legendum.

SECTIO II.

Robatur nostra Conclusio secundo loco contra Philosophos illos, nimis carnales (nam vt optime Diuus Augustinus d, in nomine carnati tota regula intelligendi, est consuetudo cernendi) qui nihil credunt nisi quod vident, & ideo reuera nihil credunt: contra hos, inquam, probatur nostra sententia ratione vnica, quia cum Deus sit omnipotens, potest quicquid non implicat contradictionem: sed hoc quod asserimus adeo nullam implicat contradictionem, vt etiam sit naturæ consentaneum. Poterit ergo Deus, qui creauit animas, facere vt eadem separata iterum appareant. Immo, si Deus non obstat, poterit, naturali lua vi, ipsa anima. quia nihil hæctenus aduersarij proferre potuerunt, quo probarent animarum id naturæ repugnare. Quid enim? cur natura animæ id non patitur? An, quia nullo in loco proprie sint animæ? scio sic visum nonnullis e, qui arbitrati, animæ separata, natura sua, nullum locum competere: quod quia de loco dixere, qui sumitur pro superficie corporis continentis, &

d Ser. 147. de tēpore

e Durand. in 1. d. 37. q. 1. & videntur hoc velle Aristoteles. 1. de cælo D. Greg. Nazianz. 1. or. de Theol. & Aug. li. 85. qq. 20. & li. 12. super Gen. ad lib.